

N:o 10.

Af herr **O. A. Ericsson** i Ofvanmyra, *med förslag till ändrad lydelse af § 11 i förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862.*

Allt sedan den nya representationsförordningen första gången tillämpades, har frågan om inskränkning i den kommunala rösträtten på landet för de högre röstetalen förelegat Riksdagen utan att lyckas vinna sin lösning. Andra Kammaren har dock vid flera tillfällen gått detta berättigade kraf till mötes och bifallit framställningar i ämnet, men frågan har alltid afslagits i Första Kammaren. Med hvarje uppskof växer emellertid behovet af en ändring i våra kommunallagar i omnämnda hänseende och kan ej i längden undanskjutas på detta sätt. Fyrktalet samlas mer och mer på få händer, hvaraf följer ett fåvälde inom kommunalstyrelsen, ja ofta nog en enväldsstyrelse, som skaparen af våra kommunallagar aldrig anat, och hvilket förhållande är en bjert kontrast till den sjelfstyrelsens grundsats, som 1862 års kommunallagar afsågo. En gifven följd af detta en- eller fåvälde är, att intresset för deltagandet i de kommunala angelägenheterna för innehafvarne af de mindre röstetalen mer och mer förslappas och utbytes i ett missnöje, hvars följder äro oberäkneliga, men som säkerligen hvarje vän af det bestående samhällets sunda utveckling önskar förebygga. Det är således icke blott af billighets- utan äfven af klokhetsskäl en ändring af § 11 i förordningen om kommunalstyrelse på landet bör vidtagas, och detta så mycket hellre, som landsbygden derigenom i detta hänseende komme att i någon mån likställas med städerna, om än landsbygden skulle åtnöja sig med mindre inskränkning än städerna, der inskränkning redan sträcker sig så långt, att ingen får utöfva rösträtt för större antal röster, än som svarar mot en fektionedel af kommunens hela röstetal.

Här vore mycket att anföra till förmån för denna frågas snara lösning, men då behovet af omnämnda ändring är så allmänt känt och skälen därför vid alla de olika tillfällen frågan förevarit i riksdagen blifvit så kraftigt framhållna, torde jag här icke vidare behöfva upprepa desamma, utan tager mig friheten med anledning häraf föreslå,

att Riksdagen för sin del ville besluta, att § 11 i kongl. förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862, sådan nämnda paragraf lyder i förordningen den 26 oktober 1888, måtte erhålla följande förändrade lydelse:

§ 11.

Röstvärdet skall beräknas efter det en hvar röstegande åsatta fyrktal; dock att, der för deltagande i sådana besvär, som åligga alla, hvilka inom kommunen erlägga kommunalutskylder, annan grund, än den för utgörande af kommunalutskylder i allmänhet gällande, finnes särskildt stadgad, röstvärdet skall vid beslut öfver ärenden, som röra sådana besvär, beräknas efter den särskildt bestämda grunden.

Ej må någon utöfva rösträtt för större antal röster, än som svarar mot en tjugonedel af kommunens hela röstetal efter röstlängden eller i något fall för högre röstetal, än det, som enligt röstlängden sammanräknadt tillkommer öfriga röstegande. Uppkommer vid sådan beräkning af rösträtt bråktal, skall det bortfalla.

Stockholm den 22 januari 1894.

Ollas A. Ericsson.

Häruti instämma:

B. P. Ersson. Lars Petter Larsson i Berga. P. Norberg.

C. J. Hammarström. G. Sälling. C. F. Wallbom.